

De GOD DJ

Een roman over muziek, mysterie en innerlijke kracht

Gebaseerd op het verhaal van Patrick Kosmos

PHILIP WDW

DISCLAIMER

Dit boek is een literaire roman, gebaseerd op het leven en de inspiratie van Patrick Kosmos. Hoewel bepaalde elementen, gebeurtenissen en personages geïnspireerd zijn door reële ervaringen, is dit werk gedeeltelijk fictief en artistiek vormgegeven.

Sommige scènes, dialogen en situaties werden aangepast, samengevoegd of gecreëerd om het verhaal te versterken en een narratieve samenhang te bieden. De interpretatie van gebeurtenissen en de uitwerking van thema's zoals muziek, spiritualiteit en innerlijke beleving behoren tot de creatieve vrijheid van de auteur.

Alle gelijkenissen met bestaande personen, levend of overleden, berusten deels op werkelijkheid, maar zijn verwerkt in een fictieve context. Dit boek pretendeert geen volledige of objectieve biografie te zijn.

De inhoud is bedoeld als een artistieke en emotionele vertelling, waarin werkelijkheid en verbeelding met elkaar verweven zijn.

© Alle rechten voorbehouden.

www.philipwdw.com

PROLOOG — De Klank vóór de Stilte

Er zijn mensen die muziek maken.

En er zijn mensen waar muziek doorheen beweegt alsof ze nooit werkelijk van henzelf geweest is.

Niemand wist precies wanneer het bij hem begonnen was. Niet op één dag. Niet met één eerste noot die later kon worden aangeduid als het moment waarop alles veranderde. Er was geen ontdekking, geen openbaring, geen plots ontwaken dat zijn leven in twee delen verdeelde.

Het was er gewoon.

Zoals adem.

Zoals stilte.

Zoals iets dat geen begin nodig heeft omdat het altijd al aanwezig is geweest, diep verborgen onder gedachten, onder woorden, onder alles wat mensen normaal gebruiken om zichzelf te begrijpen.

Nog vóór hij wist wat muziek was.

Nog vóór hij begreep waarom bepaalde klanken iets in hem losmaakten wat hij nergens anders terugvond.

Nog vóór iemand hem ooit een naam zou geven.

Een jongen zat alleen in een garage.

Geen bijzondere plaats. Geen ruimte die belangrijk genoeg leek om ooit herinnerd te worden. Gewoon beton, houten balken, verspreide kabels en oude apparatuur die hier en daar tweedehands was gekocht of langzaam bij elkaar verzameld werd met geld dat nauwelijks gemist kon worden.

En toch...

zou precies daar iets ontstaan dat jarenlang zou blijven nazinderen in mensen die hij nooit had ontmoet.

De garage droeg de geur van oud hout, stof en warme elektriciteit. Wanneer de apparatuur urenlang had aangestaan, hing er een droge warmte in de lucht die zich vermengde met de geur van versleten kabels en metaal dat langzaam ouder werd. Op de vloer lagen snoeren door elkaar alsof ze deel uitmaakten van een ingewikkeld netwerk dat niemand volledig begreep, zelfs hij niet.

Boven hem zaten glazen koepels in het dak verwerkt.

Wanneer de nacht viel, verschenen daar sterren.

Niet zoals op televisie. Niet als verre lichtpunten zonder betekenis. Maar levend. Nabij. Alsof de hemel dichterbij deze garage hing dan bij de rest van de wereld.

Daar zat hij het liefst.

Niet in de woonkamer tussen gesprekken die hem vermoeiden nog voor ze begonnen waren. Niet in de drukte van school, familie of verwachtingen. Maar hier. Onder het zwakke rode licht van apparatuur die zacht zoemde alsof ze zelf ook ademhaalde.

Onder de sterren.

Hij zat in kleermakerszit.

Altijd.

Alsof zijn lichaam die houding gekozen had lang vóór zichzelf ooit bewust besloot zo te zitten. Alsof iets diep vanbinnen zich herinnerde hoe rust voelde wanneer alles stil genoeg werd.

Zijn handen rustten op eenvoudige apparatuur.

Een Akai bandopnemer.

Een mengpaneel.

Twee Lenco platenspelers.

Knoppen die versleten waren door gebruik. Kleine lampjes die zacht opgloeiden in het halfduister. Geen professionele studio. Geen futuristische

technologie. Alleen machines die langzaam deel waren geworden van dezelfde stilte waarin hij uren kon verdwijnen zonder te beseffen hoeveel tijd voorbijging.

Hij speelde niet zoals andere muzikanten speelden.

Hij luisterde.

Niet alleen naar geluid.

Maar naar wat daaronder verborgen zat.

De eerste tonen kwamen aarzelend, bijna voorzichtig, alsof ze eerst zelf wilden ontdekken wat ze mochten worden. Geen melodieën die indruk probeerden te maken. Geen ritmes bedoeld om mensen te laten bewegen. Alleen klanken die zich langzaam door de ruimte verspreidden als rook die geen richting nodig had.

Hij sloot zijn ogen.

De garage verdween niet.

Maar werd zachter.

Verder weg.

Alsof de ruimte rondom hem langzaam oploste in iets dat groter was dan muren, groter dan geluid, groter zelfs dan hijzelf.

Een lage toon bleef hangen.

Lang.

Diep.

Daaronder ontstond een tweede laag. Daarna nog één. Trage golven van klank schoven over elkaar heen alsof ze niet gemaakt werden, maar zich eenvoudigweg herinnerden dat ze bestonden.

Hij wist niet wat hij deed.

Niet echt.

Want de muziek voelde niet alsof ze door hem gemaakt werd. Veel eerder alsof ze ergens anders al aanwezig was en enkel nog een weg zocht naar buiten.

Zijn handen bewogen zonder nadenken.

Soms draaide hij een knop nauwelijks een fractie verder open en veranderde de volledige sfeer van de ruimte. Alsof de lucht zelf begon mee te resoneren met iets wat niet zichtbaar was, maar wel bestond.

Buiten streek wind langs het dak van de garage.

Binnen vertraagde de tijd.

Of misschien verdween ze gewoon volledig.

Hij voelde het opnieuw.

Dat vreemde moment.

Dat verdwijnen.

Niet letterlijk. Niet spectaculair. Maar diep vanbinnen. Alsof hij voor enkele seconden ophield zichzelf te zijn.

Geen jongen meer in een garage.

Geen lichaam.

Geen gedachten.

Alleen aanwezigheid.

Toen hij zijn ogen langzaam weer opende, leek alles nog hetzelfde.

De apparatuur stond waar ze altijd stond.

De rode lampjes brandden nog steeds.

De sterren hingen stil boven hem achter het glas van de koepels.

Maar hijzelf voelde anders.

Alsof hij ergens geweest was waar woorden niet konden komen. Een plaats zonder taal, zonder tijd, zonder richting. Een toestand die hij niet kon uitleggen en toch onmiddellijk herkende zodra hij erin verdween. Hij keek omhoog. Lang. Naar de sterren die zwijgend boven hem bleven hangen alsof ze geduldig wachtten tot hij eindelijk begreep waarom hij altijd naar hen bleef terugkijken. En ergens, diep onder alles wat hij later nog zou meemaken, ontstond daar voor het eerst een gevoel dat hem nooit meer volledig zou verlaten.

Niet als gedachte.

Niet als droom.

Maar als herinnering.

Een herinnering aan iets dat hij niet kende...

en toch herkende.

Jaren later zou hij zoeken naar verklaringen. Naar oorzaken. Naar een bron buiten zichzelf. Hij zou geloven dat de kracht van de muziek niet van hem kwam, maar van iets dat hij gevonden had. Iets dat hem gekozen had. Iets dat ouder was dan hijzelf.

En precies daar begon het misverstand.

Niet bij succes.

Niet bij bekendheid.

Niet bij de naam die mensen later zouden fluisteren wanneer ze over hem spraken.

Maar hier.

In stilte.

In een garage onder sterrenlicht.

Bij een jongen die nog niet wist dat de belangrijkste zoektocht van zijn leven niet ging over muziek...

maar over begrijpen waar die muziek werkelijk vandaan kwam.

En ergens, onder alles wat nog moest komen, bleef die eerste klank bestaan.

Zacht.

Bijna onhoorbaar.

Maar onverwoestbaar.

Zoals alles wat echt is.

Zoals alles wat nooit verdwenen is...

zelfs niet toen hij dacht dat hij het kwijt was.

HOOFDSTUK 1 — De Garage onder de Sterren

Hij groeide op in een wereld die gebouwd was met handen.

Niet met zekerheid.

Niet met rijkdom.

Maar met volharding.

Zijn vader werkte met leer alsof het levend materiaal was. Hij sneed het zorgvuldig, trok het strak, voelde met zijn vingers waar het moest plooiën en waar het weerstand bood. Zijn moeder zat uren achter de naaimachine, geconcentreerd, zwijgend bijna, terwijl stukken langzaam samenkwamen tot iets bruikbaar. Wat begon als eenvoudige handgemaakte voetbalschoenen, gemaakt in bescheiden omstandigheden, groeide langzaam uit tot een kleine zaak die hen overeind hield.

Niet gemakkelijk.

Nooit vanzelfsprekend.

Maar genoeg om verder te gaan.

Patrick groeide op tussen dat werkritme. Niet erbuiten. Niet beschermd tegen de spanning van lange dagen en financiële onzekerheid, maar middenin. Hij zag hoe vermoeidheid zich opstapelde zonder dat iemand erover sprak. Hoe zijn ouders bleven doorgaan omdat stoppen eenvoudigweg geen optie was.

Er was geen luxe.

Geen overvloed.

Alleen arbeid.

Altijd opnieuw arbeid.

En ergens tussen dat alles...

ontstond hij.

Niet als iemand die zich moeiteloos inpaste in de richting die al bestond. Niet als iemand die automatisch deel werd van het leven dat rondom hem gebouwd werd. Maar als iemand die observeerde. Die luisterde. Die voortdurend het gevoel had dat er achter de zichtbare wereld nog iets anders aanwezig was.

Iets dat hij niet kon benoemen.

Zelfs als kind voelde hij het verschil al.

Andere kinderen leken zich vanzelf thuis te voelen in gesprekken, in routines, in eenvoudige zekerheden. Zij bewogen zonder nadenken mee met de wereld rondom hen. Patrick keek eerder alsof hij probeerde te begrijpen waarom alles was zoals het was.

Alsof hij deelnam...

maar nooit volledig aankwam.

Zeven jaar later werd zijn broer geboren.

Philip.

Maar ze groeiden niet samen op zoals broers dat meestal doen. Hun levens liepen langs elkaar heen zonder conflict, zonder ruzie, maar ook zonder echte nabijheid. Patrick was vaak weg. Tijdens de week zat hij op internaat en alleen in de weekends kwam hij thuis.

En toch...

waren die weekends voldoende.

Want daar wachtte iets op hem.

De garage.

Een grote ruimte achter het huis, breed genoeg voor vier auto's, maar leeg genoeg om iets anders te worden dan een gewone opslagplaats. Overdag leek het niets bijzonders. Betonvloer. Houten balken. Koude muren die geluid terugkaatsten. Maar 's nachts veranderde alles.

Vooral door de koepels.

Glazen openingen in het dak waardoor je de sterren kon zien alsof ze boven de ruimte zweefden. Niet ver weg, maar dichtbij genoeg om bijna deel te worden van de garage zelf.

Dat was zijn plek.

Niet de woonkamer.

Niet de winkel van zijn ouders.

Niet de buitenwereld.

Maar hier.

Onder de sterren.

Hij begon apparatuur te verzamelen zonder echt te beseffen dat hij daarmee een wereld aan het bouwen was. Niet systematisch. Niet volgens een plan. Meer alsof hij instinctief aangetrokken werd door machines die geluid konden vervormen, vertragen of herhalen.

Een Akai bandopnemer.

Twee Lenco platenspelers.

Een mengpaneel.

Een lichtorgel.

Niets indrukwekkends voor buitenstaanders. Geen professionele studio waar mensen ontzag voor zouden hebben. Maar voor hem voelde het alsof elk apparaat een deur was naar iets dat nog verborgen lag.

Hij bouwde langzaam een cocon rondom zichzelf.

Een houten constructie in een driekwart cirkel, bekleed met warm oranje velours dat het licht zachter maakte en de ruimte een bijna buitenaardse sfeer gaf. Rondom plaatste hij fumé plexiglas op staanhoogte, alsof hij een grens creëerde tussen zichzelf en de rest van de wereld.

Binnen die ruimte golden andere regels.

Daar vertraagde alles.

Daar werd stilte tastbaar.

Rode lichten flikkerden zacht langs de apparatuur. Geen felle spots. Geen showverlichting. Alleen een warme gloed die de contouren van knoppen, kabels en metalen oppervlakken zichtbaar hield terwijl de rest van de garage oploste in halfduister.

Hij zat in kleermakerszit.

Altijd.

Alsof zijn lichaam zich enkel in die houding volledig kon openen voor wat er gebeurde.

De muziek die hij draaide kwam van overal.

Pink Floyd.

Tangerine Dream.

Frank Zappa.

Deep Purple.

Maar wat hem werkelijk raakte zat niet in de namen of de albums zelf.

Het zat in wat eronder verborgen lag.

In de ruimte tussen twee tonen.

In de echo die bleef hangen nadat een klank verdwenen was.

In de vreemde beweging die muziek soms kon veroorzaken zonder dat iemand begreep waarom.

Hij luisterde anders dan andere mensen.

Niet naar wat muziek was...

maar naar wat ze opende.

Langzaam begon hij te begrijpen dat geluid meer kon zijn dan iets wat je hoorde. Het kon een toestand worden. Een doorgang. Een plaats waarin gedachten trager werden en tijd zijn grip verloor.

Zijn eerste experimenten waren eenvoudig.

Een bandopname.

Een herhaling.

Een vertraging.

Maar wat begon als nieuwsgierigheid veranderde langzaam in iets dat veel dieper ging.

Op een avond nam hij het geluid op van een vallende waterdruppel. Hij luisterde ernaar via de koptelefoon terwijl de garage volledig stil bleef. Daarna vertraagde hij het geluid, versnelde het opnieuw, liet het in herhaling lopen.

En plots...

werd die ene druppel iets anders.

Geen druppel meer.

Maar een storm.

Niet letterlijk.

Niet hoorbaar zoals echte donder.

Maar voelbaar.

Alsof verborgen in dat kleine geluid een volledige wereld verscholen zat die normaal onzichtbaar bleef.

Patrick zat roerloos.

In kleermakerszit.

Zijn ogen gesloten.

Zijn handen bewogen over knoppen en schuiven zonder dat hij nog bewust nadacht over wat hij deed.

En toen gebeurde het voor het eerst.

Niet groot.

Niet spectaculair.

Maar echt.

Hij verdween.

Niet uit de ruimte.

Niet uit de wereld.

Maar uit zichzelf.

Voor een ogenblik dat onmogelijk te meten viel, verloor hij elk besef van tijd, lichaam en omgeving. Er bleef alleen nog ervaring over. Alleen aanwezigheid. Alsof hij ergens terecht kwam waar gedachten geen woorden meer nodig hadden.

Toen hij zijn ogen opnieuw opende, stond alles nog exact zoals ervoor.

De apparatuur.

De rode lampjes.

De kabels op de vloer.

De sterren boven hem.

Maar hijzelf voelde anders.

Alsof hij voor enkele seconden iets had aangeraakt dat groter was dan muziek alleen.

Hij keek omhoog.

Door de glazen koepels.

Naar de eindeloze zwarte hemel waarin duizenden sterren stil bleven hangen
alsof ze geduldig wachtten op iets wat hij nog niet kon begrijpen.

En heel zacht...

bijna fluisterend tegen zichzelf...

zei hij:

“Ik hoor hier niet.”

De woorden verdwenen niet nadat hij ze uitgesproken had.

Ze bleven hangen in de stilte van de garage alsof ze daar al veel langer
aanwezig waren geweest.

Zoals de klank.

Zoals het gevoel.

Zoals iets dat nog geen naam had...

maar dat zijn leven al onzichtbaar in beweging had gezet.

HOOFDSTUK 2 — Niet van Hier

Het internaat draaide op regels, op vaste uren en op een structuur die zo diep in het dagelijkse leven verweven zat dat niemand er nog vragen bij leek te stellen, alsof orde vanzelfsprekend hetzelfde betekende als veiligheid en alsof voorspelbaarheid voldoende was om een mens richting te geven.

Opstaan.

Wassen.

Eten.

Lessen volgen.

Studeren.

Slapen.

Alles had zijn plaats, zijn tijdstip en zijn herhaling, waardoor de dagen zo sterk op elkaar begonnen te lijken dat weken ongemerkt voorbijgingen zonder dat iemand nog precies wist wanneer de ene dag eindigde en de volgende begon.

Voor de meeste jongens voelde dat normaal.

Rustgevend zelfs.

Er zat troost in het feit dat niets onverwacht gebeurde, dat elke dag zich gedroeg zoals de dag ervoor en dat de toekomst eruitzag als een lange rechte gang zonder verrassingen.

Maar voor Patrick voelde het anders.

Niet verkeerd.

Niet ondraaglijk.

Maar vreemd op een manier die hij moeilijk kon uitleggen, zelfs aan zichzelf, alsof hij deelnam aan een systeem dat perfect leek te werken voor iedereen

behalve voor hem, terwijl hij voortdurend het gevoel had dat hij naar zijn eigen leven keek vanop een kleine afstand die niemand anders kon zien.

Hij deed natuurlijk wat van hem verwacht werd.

Hij volgde de lessen, zat stil wanneer dat moest, maakte zijn taken en antwoordde beleefd wanneer leerkrachten hem iets vroegen, waardoor niemand ooit reden had om hem problematisch te noemen.

Van buitenaf leek hij gewoon.

Misschien zelfs rustig.

Maar vanbinnen leefde voortdurend een gevoel dat moeilijk onder woorden te brengen was, alsof een deel van hem nergens volledig aankwam, hoe hard hij ook probeerde zich aan te passen aan de wereld rondom hem.

Tijdens de lessen dwaalde zijn aandacht vaak af zonder dat hij dat bewust besliste. Terwijl anderen notities maakten of luisterden naar uitleg die later belangrijk zou blijken voor examens en rapporten, voelde Patrick zijn blik langzaam naar het raam glijden, naar de lucht achter het glas, naar wolken die traag bewogen alsof ze zich niets aantrokken van uren, schema's of verplichtingen.

Hij keek niet echt naar iets concreets.

Niet naar vogels.

Niet naar gebouwen.

Maar naar de ruimte daarachter.

Naar iets dat hij niet kon zien en toch voortdurend voelde.

Alsof achter de zichtbare wereld nog een andere laag verborgen lag die dichterbij hem stond dan alles wat zich rondom hem afspeelde.

Dat gevoel werd 's nachts sterker.

Wanneer het gebouw eindelijk stilviel en stemmen verdwenen achter gesloten deuren, wanneer alleen nog het verre kraken van leidingen of een eenzame

voetstap in een gang hoorbaar bleef, lag Patrick vaak wakker terwijl de rest van de slaapzaal langzaam wegzonk in slaap.

Niet omdat hij onrustig was.

Niet omdat hij bang was.

Maar omdat de stilte iets openzette dat overdag verborgen bleef.

Hij lag naar het plafond te kijken terwijl zwakke stroken maanlicht over de muren schoven en voelde hoe zijn gedachten zich losmaakten van alles wat tastbaar was, alsof zijn bewustzijn zich langzaam uitbreidde voorbij de ruimte waarin zijn lichaam lag.

En telkens opnieuw kwam hetzelfde gevoel terug.

Zacht in het begin.

Bijna onmerkbaar.

Maar elke week sterker.

“Ik hoor hier niet.”

De gedachte kwam niet voort uit arrogantie of uit verzet tegen de wereld waarin hij leefde. Het voelde niet alsof hij zichzelf beter vond dan anderen of alsof hij bewust afstand wilde nemen van mensen rondom hem.

Integendeel.

Soms wou hij juist niets liever dan hetzelfde voelen als de anderen, dezelfde vanzelfsprekendheid ervaren waarmee zij zich leken te bewegen door het leven.

Maar hoe harder hij probeerde zich verbonden te voelen, hoe sterker hij merkte dat er iets tussen hem en de rest van de wereld bleef bestaan.

Een onzichtbare afstand.

Alsof hij deelnam aan het leven zonder er volledig deel van uit te maken.